

L. Jørgensen: Jeg skal tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger angaaende Christian Pedersen Lohse, som findes omtalt i Betænkningen under Nr. 15. Jeg har Grund dertil, fordi det er bemærket af den høitærede Finantsminister, at, naar der fremkom noget Nytt om de paagjældende Invalider, vilde det for ham være et Moment, som kunde faae Betydning. Det forekommer mig, at her er fremkommet noget Nytt siden den Tid, den paagjældende Andrager havde sin Ansøgning hos Finantsministeren. Jeg skal først tillade mig at bemærke, at, naar der ikke er vedlagt Ansøgningen nogen Præstesteft, hidrører det fra, at Sognepræsten paa den Tid, Andrageren søgte, var død, men han havde desuden ved Apoplexi været forhindret fra at gjøre nærmere Bekjendtskab med sine Sognebeboere, saa det var rimeligt nok, at han heller ikke kunde kjende Andrageren. Men den Mand, som har givet ham Attesten, nemlig Lærer Farre, har undervist ham i hans Skoletid og er en fuldstændig paa-lidelig Mand. Gudvidere skal jeg bemærke, at hans Helbredstilstand er saa svækket, at han ikke kan huske noget Videre fra sin Tjenestetid, og derfor har der ikke kunnet vedlægges Vidnesbyrd fra hans Kammerater, idet han ikke har kunnet huske Navnet paa en eneste af dem, som have været Rekruter sammen med ham. Naar der har været talt om, at den Lamhed, hvoraf han lider, skulde være arvelig, maa jeg bemærke, at det ingenslunde er Tilfældet; der er ikke forefaldet et eneste Tilfælde af Lamhed i hans Familie. Der er kun forefaldet Tilfælde af Gigtvaghed, idet han nemlig har en Fæster, som lider af Gigtvaghed, men denne Svaghed paadrog hun sig i Barselseng, hvilket der nu er fremlagt Vidnesbyrd om fra Hyldestofte Sogneraad. Det er sikkert nok, at denne Karl, da han var blevet indkaldt til Militærtjeneste, under Udøvelsen af sine Pligter som Rekrut blev overfalden af en Lamhed, som havde hans Kaskation tilfølgende. Det er bevidnet af 6 hæderlige Mænd fra Birket Sogn. De have paa Vere og Samvittighed og under Eds Tilbud bevidnet, at Christian Pedersen Lohse var rask, da han drog i Tjenesten, men lam, da han kom tilbage fra sin Udøvelse som Rekrut. Det forekommer mig saa, at der er stor Sandsynlighed for, at han har paadraget sig sin Svaghed under Udøvelsen af sin Gjerning som Rekrut. Jeg skal tilføie, at det vilde være tungt, hvis han ikke fik denne Understøttelse. Det vilde, om jeg saa maa sige, være saarende for Ens patriotiske Følelse. Hans Fader faldt i Krigen 1864 ved Dybbøl, hans Moder var død tidligere, og selv er han jo nu bleven

lam under Tjenesten. Han har, siden han blev lam, havt sit Ophold hos en Stedmoder af ham, som ikke eier Andet end Halvparten af et jordløst Hus, og som har ernæret ham ved sine Hænders Gjerning. Jeg synes, at det vilde være noget drøit at tænke sig, at hun skulde have den Sorg efter alt det, hun har gjort for ham, at han, hvis Fader faldt 1864 i Krigen, skulde ende paa Fattiggaarden, og dertil er han jo henvist, da han ikke eier det Mindste, og han er ude af Stand til at arbejde. Det er jo bemærket i Betænkningen, at han ikke tager sikkert, og at hans Fødder ere saa svage, at han falder over den mindste Gjenstand. Jeg vil endnu tilføie, at der bemærkes i Udskriften af Sygejournalen, at hans Hænder, da han indkom anden Gang til Udøvelse, vare haarde. Jeg vil sige dertil, at det Eneste, Karlen har kunnet bestille, er at tvinde Garn eller at sidde og vilke Serntraad op; han har været hos en Smed og gjort dette der. Jeg vil spørge, om man bliver blød i Hænderne af at sidde og vilke Serntraad op og af at sidde saaledes og fysle med Hænderne. Efter min Mening er der al Sandsynlighed for, at han har faaet sin Svaghed under Udøvelsen af sin Gjerning som Rekrut, og da der i alle Henseender Intet er at sige paa Karlen, skal jeg meget anbefale Andragendet til den høitærede Finantsministers Opmærksomhed. Det vilde være en kjær Tanke for Enhver, der har den Pligt at forsvare sit Fædreland og holder den høit, at vide, at han ikke skal komme paa Fattiggaarden, men nogenlunde kan se en sorgfri Fremtid imøde.

Ordføreren (Th. Nielsen): Alle de Indstillinger, som den høitærede Finantsminister ingen Bemærkninger gjorde om, og som jeg forresten heller ikke har omtalt, vedrørende Invalider og Invalidesager, fordi de ligne hinanden, maa man selvfølgelig gaa ud fra, at den høitærede Minister vil lade blive en saadan Undersøgelse til Del, som lignende Sager i tidligere Tider have været Gjenstand for. Det erede Medlem fra Skive (Chr. Jensen) yttrede, at den høitærede Finantsministers Svar lod paa, at den af ham omtalte Malers Erhvervsøve ikke var væsentlig indskrænket. Det er ganske rigtigt; men det gjælder ikke blot denne Invalid, men flere, at Erhvervsøven ikke er væsentlig indskrænket, saa at Udvalget naturlig deri ser en Grund til at mene, at den paagjældende Mand ialtsald staar paa Grændsen, ogsaa efter den høitærede Ministers Mening, til at kunne fortjene Hjælp. — Hvad den høitærede Finantsministers særlige Bemærkninger angaar,